

IARNA PE DUNARE!

joi, 13 martie 2014

{xtypo_quote} La numai câteva zile după ce Mo Nicolae ne-a umplut ghetu ele cu daruri, am hotărât de comun acord cu bunul meu prieten Kantorul să ieșim împreună la un pescuit pe Dunăre, în speranța capturării câtorva albi pentru masa de Crăciun. {/xtypo_quote}

După îndelungi insistențe, l-am cooptat în echipa noastră pe Koka Jelovac, altminteri un prieten comun din localitatea vecină Clocotici.

Zis și făcut, în data de 10 a lunii decembrie, o zi frumoasă cu mult soare, ne-am luat inima în dinți și am pornit cu mari speranțe spre marele fluviu. Am plecat dimineața la ora 4 din Carașova și ne-am îndreptat mai întâi spre Clocotici de unde l-am luat pe Jelovac, după care am pornit la drum, prima oprire fiind la brutăria din Grădinar, pentru a cumpăra pâine caldă și cafea. Cu o zi înainte de a porci la drum, și acest lucru merită menționat, mi-am pregătit cu mare atenție ustensilele și momentele cu care urma să pescuim. În cunoștință de cauză foarte bine pe tovarășii mei, ambii erau novi în ale pescuitului pe Dunăre și nu puteam să mă aștept la niciun ajutor din partea lor. Cei drept, Kantorul era un pescar înrăit, în ciuda faptului că nu mânca niciodată pește, numai că experiența a dobândit-o în mare parte capturând peștii în apele de munte. Pescuitul pe Dunăre presupunea, totuși, altceva.

Cum drumul spre "locul faptei" era lung și anevoios, aveam nevoie de cel puțin două ore până la primul punct de pescuit, trebuia presărat, fără doar și poate, cu povești pescărești și vântorești, mai ales că doi dintre noi eram membri vântori ai A.J.V.P.S. Caraș-Severin. Prima oprire de pescuit am făcut-o la Cozla, la granița dintre județele Caraș-Severin și Mehedinți, un loc unde eu personal am avut de-a lungul timpului cele mai bune rezultate la pescuitul albului. Ca moment am folosit peștii mici de pe Caraș, dar și șchaduri și twistere din silicon de diferite mrimi și culori. Am bătut malul Dunării în sus și în jos, aproximativ 1 km în fiecare parte, însă, din păcate, fără niciun rezultat. Am decis să facem o pauză pentru a analiza mai bine situația, prilej cu care ne-am turnat fiecare o cană cu ceai fierbinte, îmbunătățit, bineînțeles, cu uic de prune din Carașova. De ceaiul astfel îmbunătățit ne-am bucurat doar eu și Jelovac pentru că cel de-al treilea, Kantorul, era de la bun început sacrificat datorită faptului că trebuia să conducă mașina. Mi-a părut rău de el, cu atât mai mult cu cât îi cunoștințele înclinabile spre licoarea lui Bachus, astfel că i-am îmbunătățit și lui ceaiul, însă numai cu zeamă de lămâie. După un timp am schimbat locul de pescuit, însă și acolo la fel, niciun rezultat. Și cum se apropia ora prânzului am decis să facem focul și să punem ceaul în acțiune. Toate bune și frumoase, însă lemn de foc ia-l de unde nu-i. Am avut noroc cu o persoană mai în vârstă care trecea pe acolo cu o caruciușă plină cu lemne pentru foc. L-am oprit imediat pe acel om harnic care, în pofida vârstei înaintate, nu și-a irosit zilele la pescuit, și i-am cerut respectuos câștiga chitici.

Îmi cum pe tele în tot acest timp nu dădea nici cel mai mic semn că vrea să se hrănească, am rămas o perioadă mai lungă în jurul focului, lângă ceaun, lăsându-l să curgă peștele peșterii în vânturi. Erau care mai de care, dar și cuica devenise mai bună deoarece, de o bună bucată de timp, am servit-o fără ceai verde și fierbinte.

Fiindcă iarna nu-i ca vara, ziua fiind scurtă, am început încet și ne-am adunat ustensilele de pescuit și ne-am luat rămas bun de la frumosul și minunatul fluviu Dunărea. În drum spre casă am oprit la câteva pescării să cumpărăm ceva pește proaspăt de cumpărat însă acolo același rezultat, nimic, nici proaspăt și nici congelat. Eu am găsit, totuși, la un moment, ceva foarte proaspăt și am cumpărat câteva bucăți, îndeajuns pentru o saramură, dar și pentru a justifica în fața soției timpul pierdut la pescuit și banii cheltuiți pe benzină. Astfel s-a încheiat aventura noastră pe malul Dunării.

Pe drumul către casă, Kantorul era foarte hotărât să oprim la un restaurant pentru a servi o ciorbă de burtă. Am oprit la Oravița, însă numai noi doi, deoarece colegul nostru Jelovac, vrând ca în tot acest timp să însoțesc mine în lupta cu licoarea lui Bachus, s-a lăsat furat de Moșul Ene, care vine pe la gene.

Într-un târziu am ajuns și acasă, dezamăgiți de rezultatele obținute, însă împăcați cu soarta și bucuroși că am avut parte de o nouă aventură petrecută într-o lume pe care numai noi, cei împătimiți în pescuitul nostru, o cunoaștem cu adevărat.

Petru Miloș